

Aranyi László

Ébredés

Kő hasad kőről, kő simul kőre,
testet ölt mohón a Küszöb Őre.

Ijedt alvajáró, álomittas
derengése: a Hold, Krisztus és Mithras –

a Hold, a Holdpajzs, s a tátott Holdprés.
Csökkent fajt öröl- gyűjt egyazon kéz,

s rovartüre tűzi a földközel
ki alászállt vagy a mélyből jött fel.

Ocsúdó kiválasztott, társtalan;
immár nem hív, nem követ másokat,

elhajít tört tükröt, kicsorbult tört,
legyűri a korcs, zombi-szerű őrt.

Présből híg, alvadó massa:
belső hitványságából búvólte elő.

Megvállik árnyékától. Hamvas árny.
A ködből is látja, merre a Grál.

Holtpont

A küszöbön ült és nevetett.
Kiegészül, mi eltörött.
Fény-fészkek: táguló körök
közepén teremtmény teremthet.

Ijesztő démon-maszk mögött
elaggott, mogorva Mesterek
emberkéz által érintetlen
művei önfeledt öröm

mámorával szakadnak ki
a rend jármából. S van aki
szunnyadó, korcs ikerpár baljós

jelét lobogtatva árny-hajón
halálhírt hoz. De a zárt ajtók
előtt mindig van valaki.

Hekaté szeret, Eszti!

Erre még egyikünk se járt. Mézföld, esős évszak.
Szentély a vadon, ágyunk oltár, kígyópár költözött
Testünk kelyhébe. Mindegy merre dél, merre
észak,
Itt vagyunk. Nézzük egymást. S eltűnünk
árnyékunk mögött.